

Revistă lunară de cultură creștină

VESTITORUL

Editată de Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, Oradea

Oradea, 27 martie

Seria I, Anul XX, Nr. 9 (257), 2015



Iosif Chezan
www.divine-icons.com

Revista *Vestitorul* urează, cu prilejul Sfintei Sărbători a Paștelui,
tuturor colaboratorilor, cititorilor și credincioșilor
Sărbători Fericite!

CRISTOS A ÎNVIAT!

SCRISOARE PASTORALĂ

LA SĂRBĂTOAREA ÎNVIERII DOMNULUI

2015

„Și Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi” (Io 1, 14)

Iubiți credincioși,

Pornind de la Prologul Evangheliei Sfântului Ioan, noi putem spune încă o dată, cu toată încredințarea, printr-o îngăduită parafrază: „Cuvântul s-a făcut cruce și a venit să moară printre noi”. Cu înnoită uimire vedem că niciodată nu s-a mai întâmplat așa ceva în istorie: s-au împăcat contrastele, cele ce erau de neîmpăcat au intrat într-o uluitoare armonie, adică: viața cu moartea, sărăcia cu bogăția, slăbiciunea cu puterea, nedreptatea cu iertarea, împietrirea inimii cu iubirea, tristețea cu bucuria, naturalul cu supranaturalul. Acesta este sensul adânc și înălțător al crucii: Isus trebuia să sufere omenește, dar nu putea să fie doborât de durerea umană; trebuia să moară, precum orice muritor, dar nu putea rămâne mort; trebuia să fie printre ai săi, dar nu putea să rămână pentru totdeauna cu ei, ca om. Umanitatea și divinitatea s-au întâlnit, finitul și eternitatea se îmbrățișează, pentru că noi îl vedem pe Isus Cristos mort și înviat. Iar crucea pe care este pironită Viața este binecuvântarea care desăvârșește „tensiunea” și prăpastia dintre om și Dumnezeu, una care ne conduce la gloria Învierii.

Crucea ne ajută să vedem cu toată limpezimea „cine” suntem și „ce” putem deveni dacă îl iubim și

îl cinștim pe Tatăl nostru. „El este arvuna moștenirii noastre ... ca să pricepeți care este speranța la care v-a chemat și care este bogăția mării moștenirii în cei sfinți” (cf. Ef 1, 14, 18). Acestea ni le spune Sfântul Pavel, care știa că se poate lăuda pe sine „numai în crucea Domnului nostru Isus Cristos” (cf. Gal 6,14).

Nu putem elimina Crucea din viața noastră, nici din înfricoșare, nici din trufie: ea trebuie primită, acceptată și purtată pe drumul vieții, iar la „plinirea timpurilor” crucea ne va dobândi, în Isus, mântuirea și Învierea. Priviți în jurul vostru și vedeți și înțelegeți cu bucurie valoarea și temeiul crucii! Priviți în jurul vostru și vedeți ce se întâmplă în țară și în lume și citiți profetic „semnele timpurilor”! Priviți în jurul vostru, dragii mei credincioși, și credeți că dincolo de cruce și de suferință mormântul este mereu gol pentru că Isus este „Calea și Adevărul și Viața” (Io 14, 6), El este Învierea.

Dragii mei,

Prin moartea și Învierea sa, Cristos rămâne contemporanul nostru pentru totdeauna și pentru veșnicie! Ne este contemporan pentru că eternitatea a intrat în istorie și a transformat timpul în „ceasul Domnului”. „Dis-de-diminează, în prima zi a săptămânii, pe când răsărea soarele” (Mc 16,2), pentru că era dimineata Învierii, Tatăl ceresc a transformat timpul în ceasul mării Fiului său, în ceasul iubirii mântuitoare pentru noi, oamenii. Isus – să ne amintim iarăși – nu a ascuns niciodată misiunea pe care o avea de îndeplinit: „El a început să arate ucenicilor Lui că El trebuie să meargă la Ierusalim și să pătimească multe de la bătrâni și de la arhierii și de la cărturari și să fie ucis, și a treia zi să învieze” (cf. Mt 16,21). De la întâlnirea cu Isus niciunul dintre învățăcei nu putea să lipsească: „ceasul Domnului” îi chema. Nici noi nu putem să lipsim de la această întâlnire cu Domnul, deoarece „ceasul Domnului” este timpul mării lui Isus, este miracolul Învierii, și este și ceasul mării noastre, al Învierii noastre. „Fiindcă știți în ce timp ne găsim, căci este chiar ceasul să vă treziți din somn; căci acum mântuirea este mai aproape de noi, decât atunci când am crezut” (Rm 13, 11). Ceasul Domnului este ceasul omului! Așa încât crucea rămâne, pentru fiecare, ceasul după care trebuie să urcăm prin viață.

Dragi credincioși,

Învierea Domnului s-a întâmplat într-o mare tă-

VESTITORUL

P.S.S. Virgil Bercea: Președinte

Redacția și administrația:

Pr. Olimpiu Todorean: redactor coordonator

Ioan F. Pop: secretar de redacție

Colaboratori:

Otilia Bălaș, Ioan Dărbăneanu, Alin Crețu, Ioan Măgherușan

Adresa:

410210 - Oradea, str. Ep. Mihai Pavel, 4;
Tel: 0259.436.492; Fax: 0259.430.509;
E-mail: olimpiu35@yahoo.it; Tel: 0722.450.013

Abonamente: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

Difuzare: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

I.S.S.N. 1454 - 8526

cere! Era „pe când se mijea de ziuă, dis-de-dimineață, în prima zi a săptămânii” (cf. Mt 28,1; Mc 16,2; Lc 24,1; Io 20,1) dar s-a petrecut în taină, fără martori și fără pânditori. Nimeni nu a fost prezent, nimeni nu a înregistrat, nimeni nu a filmat momentul ieșirii Domnului Isus Cristos din mormânt – și asta nu doar pentru că în vremea aceea nu erau asemenea tehnologii ale documentării. Altul este înțelesul. De fapt, ceea ce s-a întâmplat cu Cristos, la Înviere, a fost un eveniment care a depășit spațiul și timpul, un eveniment care transcende pământul și vremurile, un eveniment care depășește cosmosul și iese din timp și din istorie. „*In principio erat Verbum – La început era Cuvântul*” (Io 1,1)! Există o analogie pentru acest eveniment pe care o găsim la Facere, la Geneză adică, la prima creație. „*In principio erat Deus ... dixit Deus – Întru început era Dumnezeu ... și Dumnezeu a zis*” (cf. Gen 1). Și atunci, la facerea lumii, era o mare tăcere, tăcerea cea mai profundă, tăcerea dintru începuturi. Iar acum, la Învierea Domnului, la un eveniment atât de singular, nimeni, nici un om nu ar fi putut „*să arunce o privire*”. Ochii omului, ai Mariei Magdalena, ai lui Petru și ai lui Ioan (cf. Io 20, 1-8) au putut să vadă doar mormântul gol.

Dar vedem că, după Înviere, Isus reîntră în timpul istoric și ne îngăduie și nouă, oamenilor, să vedem ceva din noua sa condiție. În grădină, Maria Magdalena crede că îl vede pe grădinar (Io 20,15); discipolii, în drum spre Emaus, îl cred un străin (cf. Lc 24,16-18); cei de pe Marea Tiberiadei îl cred unul dintre mulții pescari de la mal (Io 21,14). Este însă suficientă o chemare – Maria (Io 20, 17) -, un gest - frângerea pâinii (Lc 24, 30) -, un indiciu – mulțimea peștilor din năvod (Io 21,6) - pentru ca să-și dea seama că acel necunoscut, „*năluca*”, este chiar Domnul lor Înviat, este Cristos transfigurat.

Întrebarea care se pune este: când am trăit noi acea tăcere de început de veac? Ne-a ajutat această tăcere să-L vedem pe Domnul în grădina sau pe marea vieții noastre, în frângerea suferinței sau în mulțimea încercărilor prin care trecem? Cu Maria Magdalena, cu Petru și cu Apostolii, cu Sfântul Augustin, cred că putem spune și noi: „*prea târziu te-am iubit, Doamne*”.

Dragi mei,

Cristos Înviat poartă în palme, la picioare și în coastă semnele rănilor, semnele patimilor. Acest fapt confirmă identitatea lui Cristos, confirmă că Înviatul rămâne „*cel străpuns*” (cf. Io 19, 37). Tocmai rănilor Domnului sunt cele care atestă realitatea și veridicitatea Învierii Sale. Trecutul istoric al lui Cristos nu a fost și nu putea fi în zadar. Prin Învierea din morți, Cristos teaurizează trecutul Său istoric, îl reasumă și

il transformă în „*taina*” celui Viu, al celui mereu prezent, în Cristos Euharisticul. Rănilor Domnului, prezente în trupul glorios, ne ajută să înțelegem că iubirea sa este mai puternică decât moartea și decât suferințele trupesti pe care a trebuit să le îndure. El a trecut prin rănilor care i-au străpuns mâinile și picioarele, prin rana care i-a „*străpuns coasta*” (cf. Io 19, 34). Acestea au devenit ferestre deschise către Dumnezeu și izvoare de viață veșnică (cf. Io 7, 37-39), perle de iubire adevărată.

Dragi credincioși,

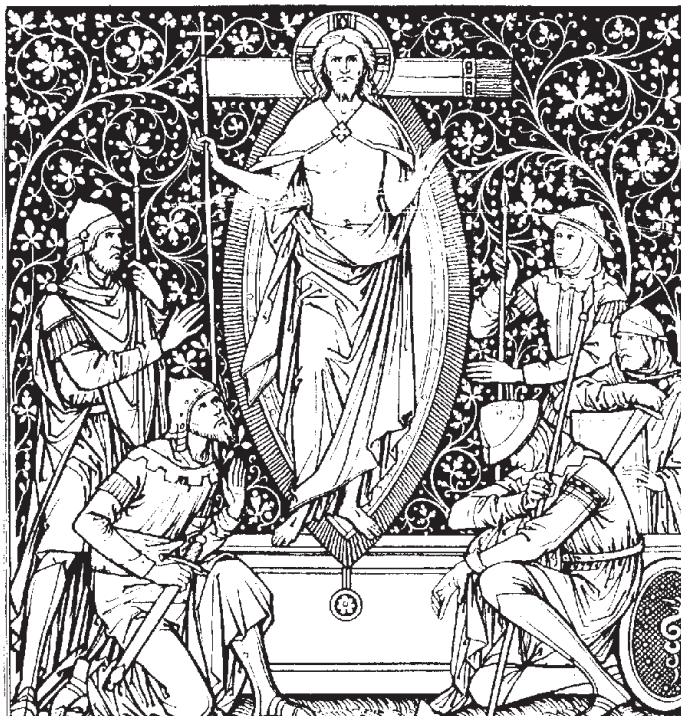
Crucea, mormântul gol, ceasul Domnului și tăcerea arhetipală, rănilor Domnului și Învierea sunt cele care îi dau creștinului Credința și Speranța, iubirea, înțelepciunea și bucuria vieții. Celor care sunt departe de casă, prin Europa și prin lumea largă, doresc să le spun că ei sunt rănilor deschise ale Domnului în trupul familiilor lor, în trupul Bisericii și în trupul țării. Fiți tari și demni în același Domn Înviat din morți, pentru că El este cel care vă ajută să purtați aceste răni mântuitoare.

Dragilor, aduceți-vă mereu aminte: „*Cuvântul s-a făcut cruce și a venit să moară printre noi*” (Io 1, 14) dar a treia zi a Înviat. „*Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim întru ea*” (Ps 117, 24)! Să rămânem în bucuria Învierii, cu pacea Domnului, purtând urmele rănilor ca o pecete pe suflete, pentru a mărturisi bucuria de a fi ai lui Cristos.

La toți și la toate, Sărbători Fericite!

Cristos a Înviat!

+ Virgil BERCEA
Episcop



Alocuțiunea Papei Francisc la Rugăciunea *Angelus*

Vrem să îl vedem pe Isus

23.03.2015

Iubiți frați și surori,

În această a cincea duminică din Postul Mare, evanghelistul Ioan atrage atenția noastră cu un amănunt curios: câțiva „greci”, de religie ebraică, veniți la Ierusalim pentru sărbătoarea Paștelui, se adresează apostolului Filip și îi spun: „Vrem să îl vedem pe Isus” (In 12,21). În cetatea sfântă, unde Isus a mers pentru ultima dată, este multă lume. Sunt cei mici și cei simpli, care l-au primit sărbătorește pe profetul din Nazaret recunoscând în El pe Trimisul Domnului. Sunt marii preoți și conducătorii poporului, care vor să îl elimine pentru că îl consideră eretic și periculos. Sunt și persoane, ca acei „greci”, care sunt curioase să îl vadă și să știe mai mult despre persoana sa și despre lucrările săvârșite de El, dintre care ultima – învierea lui Lazăr – a făcut multă vâlvă.

„Vrem să îl vedem pe Isus”: aceste cuvinte, ca atâtea altele în Evanghelii, merg dincolo de episodul respectiv și exprimă ceva universal; revelează o dorință care străbate epocile și culturile, o dorință prezentă în inima atâtor persoane care au auzit vorbindu-se despre Cristos, dar încă nu l-au întâlnit. „Eu doresc să îl văd pe Isus”, așa simte inima acestei mulțimi. Răspunzând indirect, în mod profetic, la acea cerere de a-l putea vedea, Isus rostește o profeție care dezvăluie identitatea sa și indică drumul pentru a-l cunoaște cu adevărat: „A venit ora ca Fiul Omului să fie glorificat” (In 12,23). Este ora Crucii! Este ora înfrângerii Satanei, principele răului, și al triumfului definitiv al iubirii milostive a lui Dumnezeu. Cristos declară că va fi „înălțat de la pământ” (v. 32), o expresie cu dublă semnificație: „înălțat” pentru că este răstignit și „înălțat” pentru că este ridicat de Tatăl în înviere, pentru a-i atrage pe toți la sine și a-i reconcilia pe oameni cu Dumnezeu și între ei. Ora Crucii, cea mai întunecată din istorie, este și izvorul mântuirii pentru cei care cred în El.

Continuând în profeția despre Paștele său iminent, Isus folosește o imagine simplă și sugestivă, aceea a „bobului de grâu” care, căzut în pământ, moare pentru a aduce rod (cf. v. 24). În această imagine găsim un alt aspect al Crucii lui Cristos: acela al rodniciei. Crucea lui Cristos este rodnică. De fapt, moartea lui Cristos este un izvor inepuizabil de viață nouă, pentru că poartă în sine forța regeneratoare a iubirii lui Dumnezeu. Cufundați în această iubire prin Botez, creștinii pot să devină „boabe de grâu” și să aducă rod mult dacă, asemenea lui Isus, „își pierd viața” din iubire față de Dumnezeu și față de frați (cf. v. 25).

Pentru aceasta, celor care și astăzi „vor să îl vadă pe Isus”, celor care sunt în căutarea feței lui Dumnezeu; celui care a primit o cateheză când era mic și apoi

nu a mai aprofundat-o și poate că a pierdut credință; atătora care încă nu l-au întâlnit pe Isus personal...; tuturor acestor persoane le putem oferi trei lucruri: Evanghelia; crucifixul și mărturia credinței noastre, sărace, dar sincere. Evanghelia: acolo îl putem întâlni pe Isus, îl putem asculta, îl putem cunoaște. Crucifixul: semn al iubirii lui Isus care s-a dat pe sine însuși pentru noi. Și apoi o credință care se traduce în gesturi simple de caritate fraternă. Dar îndeosebi în coerența de viață între ceea ce spunem și ceea ce trăim, coerență între credința noastră și viața noastră, între cuvintele noastre și acțiunile noastre. Evanghelia, crucifixul, mărturia. Sfânta Fecioară Maria să ne ajute să ducem aceste trei lucruri.

După Angelus, Sfântul Părinte a spus următoarele:

Iubiți frați și surori,

În pofida timpului urât ați venit mulți, felicitări. Ați fost foarte curajoși, chiar și maratonistii sunt curajoși, îi salut cu afect. Ieri am fost la Napoli în vizită pastorală, vreau să mulțumesc tuturor napolitanilor pentru primirea călduroasă, foarte buni. Multe mulțumiri!

Astăzi este Ziua Mondială a Apei, promovată de Națiunile Unite. Apa este elementul cel mai esențial pentru viață și viitorul omenirii depinde de capacitatea noastră de a-l păstra și de a-l împărtăși. De aceea încurajez comunitatea internațională să vegheze pentru ca apele planetei să fie ocrotite corespunzător și nimeni să nu fie exclus sau discriminat în folosirea acestui bun, care este un bun comun prin excelență. Cu sfântul Francisc de Assisi spunem: „Lăudat să fii, Domnul meu, pentru sora apă, / care este foarte folosită și umilă și prețioasă și curată” (Cântecul fratelui Soare).

Și acum vor repeta un gest deja făcut anul trecut: după vechea tradiție a Bisericii, în timpul Postului Mare se încredințează Evanghelia celor care se pregătesc pentru Botez; astfel eu astăzi vă ofer vouă care sunteți în piață un cadou, o Evangheliu de buzunar. Vă va fi distribuită gratuit de câteva persoane fără locuință stabilă care trăiesc la Roma. Și în asta vedem un gest foarte frumos, care îi place lui Isus: cei mai nevoiași sunt cei care ne dăruiesc cuvântul lui Dumnezeu. Luați-o și duceți-o cu voi, pentru a o citi adesea, în fiecare zi s-o purtați cu voi în geantă, în buzunar și să citiți din ea adesea un text în fiecare zi. Cuvântul lui Dumnezeu este lumină pentru drumul nostru! Vă va face bine acest lucru!

Urez tuturor o duminică frumoasă. Vă rog, nu uitați să vă rugați pentru mine. Poftă bună și la revedere!

www.catholica.ro

Viața, o telenovelă?

Telenovelomanie

Îmi amintesc că-n urmă cu câțiva ani, în parohia noastră programul repetițiilor pentru cor a fost modificat în funcție de ora de difuzare a unei telenovele. Anul acesta, mergând la sfințirea caselor am observat că s-au înmulțit televizoarele în casele oamenilor. Când am întrebat: „de ce?” mi s-a spus că în felul acesta membrii familiei pot urmări nestingheriți programele care le sunt pe plac, fără certuri între soție, care vrea telenovela, copiii care vor „Atomic” și soț, care vrea un pic de știri și fotbal cât cuprinde.

Am făcut chiar și un studiu despre „fenomenul” telenovele, pe baza unui chestionar, și ce-am aflat? Telenovela cea mai urmărită în prezent este: Valentina, grăsuța mea frumoasă, iar 80% dintre intervievate au urmărit constant telenovele în ultimii trei ani. Ele dedică de altfel peste trei ore pe zi acestui lucru.

Ce este telenovela?

Un serial de televiziune sau radio, în sute și chiar mii de episoade, în care se povestește viața mai multor familii ale căror destine se intersectează într-o țesătură greu de deslușit, cu încurcături teribile și răsturnări de situații, pericole, suspans afectiv și mult, mult sentimentalism. Vă amintiți cât succes a avut pe timpul lui Ceaușescu serialul Dallas? Regimul comunist l-a întrerupt la un moment dat, pentru că prezenta idealuri prea înalte pentru nivelul de trai din România, iar modelul de familie prezentat în film nu era cel potrivit doctrinei comuniste. La drept vorbind, modelul familiei Ewing nu se potrivea nici învățăturii creștine, după cum nici telenovelele nu fac casă bună cu idealul creștin.

Cum și când s-a născut telenovela?

Serialul fiction, melodramatic, s-a născut odată cu radioul comercial, în Statele Unite ale Americii. Prototipul dramei sociale a fost reprezentat de programe zilnice cu emisiuni de 15 minute fiecare (cele de la televiziune de 30 minute) transmise în prima parte a după-amiezei, când publicul principal era format din casnice. Aceste programe au fost numite soapopera (opera de săpun) pentru că erau sponsorizate de marile societăți americane producătoare de săpun și detergenți. De exemplu, mult cunoscutul Procter & Gambel prezent și astăzi în reclamele de televiziune era, în 1935, dominatorul pieței publicitare radiofonice din Statele Unite.

Prima soapopera se numea Painted Dreams (Vise pictate), având ca autoare o învățătoare – Irna Philipps. Aceasta a fost difuzată în 1930.

De ce au femeile „lipici” la telenovele?

În primul rând, pentru că de cele mai multe ori le este prezentat un model de femeie puternică, de succes și independentă. Aceasta provoacă admirație și determină publicul să se identifice cu ea. Este tipul de femeie pe care multe casnice ar vrea să-l imite, dar nu

pot pentru că trăiesc, în general, într-un mediu familial patriarhal în care bărbatul este cel care domină, iar femeia trebuie să asculte.

Telenovelele prezintă elemente de suspans și provoacă fanilor o serie de experiențe emotive, care devin după un timp nevoi tiranice, creează dependență. Se ajunge astfel la organizarea propriei vieți în funcție de orarul difuzării telenovelelor. Multe dintre comentariile sau dialogurile din telenovele sunt însușite de femeile care le urmăresc. Nu doar replicile, ci și eroii din telenovele atrag prin felul lor de a fi: patetici, sensibili față de femei, care vor să trăiască pentru dragoste, nu pentru bani sau pentru carieră. Ca și personajele feminine din telenovele, telespectatoarele fug de bărbații răi și „macho”, preferându-i pe cei buni, cu care ar vrea să semene partenerul de viață.

Este rău să te uiți la telenovele?

Telenovela nu este rea în sine, dependența de aceasta este periculoasă. La început, în țările din America Latină, telenovela a fost folosită în scop educațional, în programe de alfabetizare, planificare familială sau pentru a combate abuzarea femeilor și a copiilor în familii.

Astăzi, din păcate, s-a ajuns la o deviere de la sensul inițial, căzându-se într-un fel de „telenovelomanie”, iar persoanele dependente de telenovele riscă să lase ca viața să treacă pe lângă ele în timp ce stau nedezlipite de „sticla colorată”, trăind viața unor personaje fictive care nici măcar nu știu că tu, care plângi în fața ecranului, ești. Pentru producătorii și eroii acestor seriale tu ești un număr din audiență care le mărește bugetul și faima. Și, în timp ce tu încerci să uiți de propria-ți poveste luând zilnic o porție dintr-o istorie de viață care nu-ți aparține, în lumea ta se întâmplă evenimente cărora ar merita să le dai cu adevărat atenție. Ajungi să te intereseze mai mult ce se întâmplă în Grăsuța mea frumoasă sau în Amor real și mai puțin sau deloc ce se întâmplă cu rudele, prietenii, colegii, vecinul sau vecina care locuiește alături de tine.

Cred că multe dintre simpatizantele telenovelelor au problemele lor greu de rezolvat și că, sub pretextul că se odihnesc uitându-se la câte un serial, de fapt se refugiază într-o lume iluzorie în care, pentru 45 de minute, uită de probleme sau caută rezolvare la necazurile lor. Din păcate nu este o soluție, pentru că „socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din telenovelă”, de aceea îngăduiți-mi să vă rog: Nu vă risipiți în istorii fictive, fiți eroinele propriilor voastre povești de viață, pe care nici un regizor nu ar putea fi atât de iscusit încât să le aducă pe ecran și știți de ce? Pentru că istoriile dumneavoastră sunt viață adevărată, nu baloane de săpun!

Alin CREȚU

DIALOGUL, ARTĂ A COMUNICĂRII

Oamenii, în majoritatea timpului, nu fac decât să vorbească: la întâlniri, prin e-mail - uri sau telefoane. Comunicarea, față în față sau printr-un instrument oarecare, reprezintă în același timp combustibilul și lubrifiantul vieții unei organizații / familii. Persoana eficientă este adesea cea care se pricepe cel mai bine la comunicare (inspirată, rapidă în gândire).

Comunicarea este o artă dificilă și frustrantă, greu de stăpânit. În învățământ se folosesc, elemente interactive, creative și psihologice, care înseamnă mult mai mult decât o problemă de limbă și de dicție. Aceasta se restrânge, în scopul concentrării doar asupra transferului de informații, care este persuasiv, eficient și se desfășoare într-o singură direcție. Oamenii doresc în primul rând să își transmită propriile intenții, fără să se confrunte cu o rezistență prea mare sau întrebări prea dure. Dificultățile apărute sunt strâns legate de stilul, natura și conținutul comunicării, sau chiar a culturii unei organizații. Stilurile de comunicare influențează și limitează măsura în care aceasta este orientată spre învățare sau spre inovație. Faptul că oamenii se întâlnesc și vorbesc unii cu alții și măsura în care o fac eficient și liber este un element definitoriu pentru cultura unei organizații.

Problemele apărute în relațiile dintre oameni merg dincolo de nivelul verbal de înțelegere și nu pot fi rezolvate cu ușurință decât dacă discuțiile sunt prietenești, fără fricțiuni, au loc în ambele sensuri și sunt deschise.

Conversațiile depind de abilitatea grupului de a învăța să gândească împreună, de simultaneitatea nevoii de dialog și de natura acestora. Dialogul nu se referă la dezbateri sau discutarea unor opinii și puncte de vedere. Cuvântul dialog nu implică doar două persoane. De origine greacă, *logos* însemnând „cuvânt” iar *dia* „prin”, dialogul este un proces prin intermediul căruia se ating profunzimile unui subiect și sensurile complete ale acestuia, prin ascultarea cuvintelor. Pe de altă parte, ideile trebuie să se „lovească” între ele, pentru a vedea care predomină. Dezbaterile implică două părți, ca în parlament, una dintre ele învingând-o pe cealaltă cu un singur vot, dar fără să spere cu adevărat, sau să reușească vreodată să convingă pe toată lumea de înțelepciunea unui gând sau al modului de desfășurare al unei acțiuni oarecare.

Dialogul nu înseamnă negociere și nici nu are drept scop „ajungerea la o confirmare”. El se deosebește de argumentație sau dezbateri, acestea din urmă începând cu două sau mai multe părți implicate, care doresc să rezolve problema prin victoria uneia asupra celeilalte - ca într-un joc. De obicei, cealaltă parte descoperă o eroare în întregul proces, pentru că îi este greu să accepte rezultatul și, se retrage într-o tăcere îmbufnată! Pe de altă parte, dialogul își asumă dorința sinceră de a pune problema în centru, deasupra oricui și dincolo de orice întrebări.

Dialogul este ca un flux; o conversație care are centru dar nu și laturi. Orice schimbare revoluționară și pașnică, ca de exemplu căderea Zidului Berlinului s-a născut

dintr-o conversație profundă și plină de sens, care a început fără prejudecăți și fără a căuta învingători și învinși.

Prin dialoguri chiar în condiții extreme, se pot crea comunități de interese și sentimente inclusiv în zonele de război.

Observatorul este o entitate implicată în procesul de observare, influențând, la rândul său, obiectul observat. Lăsând la o parte toate capcanele cunoașterii acumulate și înțelepciunii dobândite, prima dintre ele are locul său în arena faptelor obiective, dar este nerelevantă în relațiile umane. Fiecare încearcă să avanseze în explorarea obiectivă a subiectului, punând neîncetat întrebări despre acesta și relevându-i, astfel, natura interioară și ramificațiile. Nimeni nu ia poziție, așa că nu este nevoie să se renunțe la așa ceva. Pe măsură ce dialogul progresează, atunci când întrebarea este suficient clarificată și reafirmată, ea însăși relevă răspunsul care, mai apoi, aparține întregului grup, deoarece cei care pun întrebările își pierd, ca să spunem așa, corporalitatea. Soluția durabilă pentru cele mai dificile probleme ale vieții ar putea să se afle în încercarea de a stabili această formă nouă de comunicare, în care o parte nu încearcă să conducă întregul proces, timp în care cealaltă parte funcționează doar ca receptor și țintă, în care nu părțile implicate sunt punctul central, ci problema în sine.

Un astfel de dialog poate fi un mod de a trata conflictele profunde, disputele și diviziunile care separă state, comunități, școli, clase cu elevi și grupuri de persoane. Pornind de la premisa capacității constructive a conversațiilor între oameni, acestea pot vindeca răni adânci, deoarece de când e lumea, s-a dovedit că e bine ca oamenii să asculte și să mențină legăturile între ei. În plus, majoritatea problemelor cu care ne confruntăm astăzi derivă din conversații nepotrivite care nu duc la o gândire împreună ci scot în evidență scopuri contradictorii, argumente care se alătură și duc la confruntare.

Prin dialog, se încercă, în primul rând, anularea conținutului egoist și emoțional al discursului, permițându-i să meargă mai departe fără învingători și învinși. Nu se poate ajunge la încrederea totală dintre participanții la dialog decât dacă sursele dezacordurilor și neînțelegerilor sunt îndepărtate. La locul de muncă, se constată un paradox. Toate organizațiile sunt ansambluri de persoane cu un scop comun, în care succesul unuia ar trebui să fie, prin definiție, și al celuiilalt. Totuși, fiecare organizație se confruntă cu rivalități între persoane, cu gelozii meschine și tendința inevitabilă spre răutăți și manipulare. Rezultatele, pe care le cunoaștem toți, sunt grupurile de interese, politica, bârfa și vorbele grele, adică eșecul spiritului de cooperare însuși. Se încearcă forme noi, diferite de a-i aduce pe oameni împreună, ca de exemplu ținându-le discursuri sau ducându-i în excursii pentru dezvoltarea moralei și motivației pentru lucrul în echipă, pentru colaborare, coeziune de grup... și așa mai

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

departe. Totuși, felul în care sunt concepute structurile organizaționale și sistemele de răsplăți și pedepse au exact efectul opus celui dorit!

Ca urmare, trebuie să înțelegem că lucrurile pot fi rezolvate dacă ne ocupăm atât de problemele în dispută, cât și de structura relațiilor stabilite în cadrul organizației.

Astfel nu vom mai privi abilitățile de comunicare ca pe ceva util care să ne impună părerea cu inteligență, pe seama altei persoane, funcții, compartiment sau întreprindere! O asemenea atitudine pierde din vedere nevoia fundamentală și de necontestat de a renunța la acele acțiuni care promovează rivalitatea competitivă interpersonală și neîncrederea.

Cât timp nu observăm calea spre crearea unei atmosfere de încredere și dorință de cooperare, savurând, în schimb, metoda distribuției graduale, performanța sau succesul unui angajat vor continua să fie rezultatul punerii în umbră a altuia, sau al împiedicării realizării țelurilor acestuia.

Oamenii se comportă așa cum constată că este necesar pentru a fi răsplățiți oficial. Dacă dorim să avem o relație deschisă și constructivă, este nevoie să schimbăm starea de spirit de la locul de muncă, programele de pregătire dirijate, despre cum se realizează comunicarea, nefind îndeajuns. O decizie care să satisfacă pe toată lumea, fără prejudecăți și teorii preferate, este imposibilă.

Nevoia de a dăru și de a crea o comuniune de idei servește, la satisfacerea unei profunde nevoi umane, toate aceste eforturi lăsându-ne un sentiment de frustrare și insatisfacție. De ce? Oare pentru că dorim din suflet să apară cineva care să pornească la atac, urmat de toți ceilalți, și să spună „așa trebuie să facem!” Grupurile fără lider nu sunt prea coerente; și totuși, orice, asociație și club, inclusiv cele mai importante organizații internaționale, trebuie să pornească de la poziții egale, asta pentru ca societatea egalitară, democratică și deschisă să aibă șanse să supraviețuiască. Inevitabil, grupurile tind să ajungă la o decizie de compromis care satisface majoritatea, dar o minoritate (uneori substanțială) se simte nedreptățită. Cât despre rezolvarea problemelor, soluția este calea de mijloc, care nu ține cont de posibilitățile ascunse de opțiuni noi neluate în seamă doar pentru că una sau alta dintre părți ar putea să le considere prea categorice.

Unul dintre motivele pentru care potențialul creativ uman este atât de puțin folosit este faptul că simțim și acționăm, instinctiv, ca reprezentanți ai unui grup de interese, sau al speciei. În general, ne definește și ne limitează loialitatea față de limbă, regiune, comunitate, religie și națiune. Să ne mai mirăm că ani de negocieri și diplomatie inutilă nu au reușit să convingă națiunile rivale să trăiască împreună în spiritul prieteniei? Este clar că e nevoie de un mod diferit de a vorbi între noi.

Scopul suspendării modului de gândire cu care suntem obișnuiți - care, la rândul lui, reprezintă cauza multora dintre problemele noastre, legate de viață și de relațiile interumane - este de a ne pune să ne privim în oglindă (de a crea o oglindă, pentru a ne vedea rezultatul

gândurilor) având drept rezultat conștientizare la înalt nivel a propriei persoane.

Atunci când vedem cum modul nostru obișnuit (subiectiv) de gândire ne afectează liniștea și sănătatea mintală (e un fel de a spune), reușim să privim și să împărtășim unele opinii diferite de ale noastre, fără să ne identificăm cu acestea. Așa apare, între oameni, un fel de gândire colectivă sau, după cum o numesc unii, „gândirea împreună”.

Dialogul stabilește un nou tip de contact, aproape o legătură, - apartenență impersonală - similară cu prietenia și căldura resimțite, în mulțimea de susținători la jocurile de fotbal, dar în cazul nostru este mai profundă și mai durabilă.

E impresionant să constați că oamenii care au adoptat această metodă de a vorbi și de a gândi împreună nu sunt doar vag idealisti sau romantici. În societatea modernă, expunerea de principii și nevoia de dialog sunt atât de puternice încât, dacă nu se creează o conștiință comună, se ajunge ușor la război sau la crearea unor condiții similare.

La baza dialogului se află un instrument simplu dar profund, căruia îi acordăm prea puțină atenție: capacitatea de a asculta. Fiind un proces care se extinde și include absolut tot, ascultarea nu folosește numai cuvinte, ci și tăceri și ceea ce se află dincolo de cuvântul rostit. Ascultăm sensuri mai profunde în intervalele dintre sunete, ne ascultăm propria gândire dar și pe a celorlalți. Ascultarea născută din tăcere, fără un centru, creează simultan tăcere interioară și exterioară. Așa se poate deschide poarta spre șansa de reconciliere a lucrurilor divizate, care pot redeveni un tot. Numai întregul poate vindeca diferențele care distrug relațiile umane.

Fără ascultare un dialog este imposibil. Ascultarea, înțeleasă în acest sens, nu include doar straturile profunde în care se ascund presupunerile, ci și modul în care răspundem la prezența celorlalți și la contribuția acestora față de grup. Pentru ca acest lucru să se întâmple trebuie să înțelegem în ce măsură ascultătorul și observatorul fac parte din ceea ce vedem și ascultăm. Gândurile noastre în dialog, ca ființele umane, mai devreme sau mai târziu, vor prinde viață, independent și impersonal, născute din inteligența care nu aparține unei singure persoane.

Odată ce se atinge acest nivel de subtilitate, percepția se deschide în cercuri tot mai largi spre exterior, incluzând întregul grup sau clasă. Atunci există șansa ca, în colectiv, să se rezolve o problemă care preocupă pe toată lumea. O astfel de soluție nu implică nici o minoritate nemulțumită și nici un vot. Soluțiile problemelor, nu vor mai fi și nici nu pot fi cauza neînțelegerilor, ca până acum, deoarece nu mai există competitori și deținători, ci doar gânditori colectivi și impersonali.

Pe măsură ce ascultarea se adâncește, se nasc mici conversații, atât în interiorul individului, cât și în grupuri restrânse. Cuvintele se rostesc după reflexia sobră, ca o încercare, fără a fi revendicate; uneori, pauzele au o mare valoare revelatoare. Ele deschid urechile interioare spre o ascultare mai profundă.

Lansare de carte

În data de 27 februarie 2015 a avut loc, în Sala de Ședințe a Primăriei Marghita, lansarea cărții „Cronologia principalelor evenimente și scrieri biblice”, avându-i ca autori pe Pr. Cristian Bălăneanu și Pr. Nicolae Bodea. Evenimentul cultural la care au participat în jur de 50 de persoane a fost organizat de Parohia Greco-Catolică Marghita împreună cu Biblioteca Municipală „Ion Munteanu” din Marghita.

Prezentarea cărții a fost făcută de pr. paroh Liț Demian Gheorghe și de doamna Carmen Potra, absolventă a studiilor de licență și de masterat ale Facultății de Teologie Greco-Catolică din cadrul Universității „Babeș-Bolyai” Cluj-Napoca, iar în prezent doctorandă în teologie a Universității din București. Nu în ultimul rând, au luat cuvântul și cei doi autori, care au detaliat unele aspecte tematice din lucrarea publicată.

În esență, cartea constituie un îndrumar eficient pentru studiul Bibliei și al istoriei biblice, încercând să realizeze o reconstituire sintetică a tabloului general al evenimentelor sacre din istoria poporului ales și a pri-



milor creștini, dar și o corelare a acestor date cu istoria antică a omenirii. De asemenea, cartea prezintă o abordare istorică a manuscriselor biblice și a problematicii canonicității Sfințelor Scripturi.

Pr. Demian-Gheorghe LIȚ

Hope Music School

În perioada 14-21 Februarie 2015 la Roma a avut loc un curs de formare intitulat “Hope Music School”, organizat de către Asociația Hope Music Italia și coordonat de către Dr. Prof. Marco Brusati. La acest curs intensiv au participat și doi tinerii di Eparhia de Oradea, Paula Marinescu și Ovidiu Lazar, având două burse de studiu oferite de către asociație.

Cursurile seminarului au fost conduse în fiecare zi de către profesori diferiți, printre care nume foarte importante ale muzicii italiene dar și internaționale. Prima zi a fost deschisă de către directorul asociației Dr. Prof. Marco Brusati și Mauro Labellarte, profesor și responsabil pe partea de management a Hope Music. În a doua zi Fabio Liberatori, compozitor de muzică ușoară și muzică de film a oferit sfaturi și a împărtășit experiențe din cariera sa. A treia zi, Francesco Morettini, pianist, compozitor și colaborator al postului de televiziune RAI a ascultat și a oferit sfaturi tuturor interpreților. În a patra zi Andrea Caretti, actor și prezentator și Fabrizio Giacomazzi actor, profesor și regizor au încercat să ajute tinerii interpreți să exprime mai mult și să gestioneze mai bine spațiul scenic. În a cincea zi, Linda Valori, o cântăreață de muzică soul, jazz și blues excepțională care a lansat de curând un album în America, a ținut un seminar de tehnică vocală la sfârșitul căruia fiecare participant a cântat și a primit un feedback profesional. A șasea zi, îl are ca și profesor pe Gatto Panceri, cantautor și chitarist cunoscut pentru colaborările cu Mina, Giorgia și Andrea Bocelli pentru piesa “Vivo per lei”, care a vorbit despre experiența lui muzicală și a oferit sfaturi tinerilor. În a șaptea zi Vin-



cenzo Incenzo, scriitor și autor de texte pentru muzica ușoară, care a scris pentru Renato Zero, Lucio Dalla, Albano și mulți alții, a lucrat împreună cu tinerii la interpretarea pieselor și i-a ajutat să transmită mai multă emoție. În următoarea zi a avut loc înmânarea diplomelor de participare și salutul final.

Pe tot parcursul workshopului, a fost alături de tineri părintele Giuseppe Marano care a ajutat la dezvoltarea spirituală și personală a cursanților.

Hope Music School a fost o experiență frumoasă care ne-a ajutat să ne dezvoltăm din punct de vedere profesional, personal cât și spiritual. Am întâlnit persoane extraordinare din toată Italia, atât colegi cât și profesori, cu care am legat prietenii și alături de care am avut o săptămână intensă.

Ovidiu LAZĂR

Este spațiu pentru religie? România și Parlamentul European

Părinții sau tutorii legali ai copiilor din România trebuiau să depună până la 6 martie cererea de înscriere a copiilor la ora de religie. Această situație survine în urma deciziei Curții Constituționale de la 12 noiembrie 2014, prin care a fost declarat neconstituțional două articole din Legea Învățământului și a Educației naționale, potrivit cărora „elevul poate să nu frecventeze orele de religie”. Judecătorii Curții Constituționale din România au apreciat că cei care trebuie decidă sunt părinții.

Orele de religie în România. Potrivit Agerpres, Li-ana Stanciu, reprezentanta asociației «Părinți pentru ora de religie», susține „menținerea rolului și importanței acestei discipline în învățământul din România. Educația fără religie, a continuat mama, înseamnă școală fără suflet, neam fără Dumnezeu și fără identitate”.

Părintele Emil Moraru, prodecan al Facultății de Teologie Romano-Catolică din București a precizat pentru aceeași sursă că „tinerilor trebuie să le fie garantată posibilitatea de a-și dezvolta armonios propriile abilități fizice, morale, intelectuale și spirituale”.

„Este spațiu pentru religie?”, a fost o întrebare pusă în aceste zile și la Bruxelles, în ultima reuniune a inter-grupului parlamentar pentru «Libertatea religioasă și a convingerilor și toleranța religioasă». În cadrul acesteia au fost prezentate rezultatele unei cercetări asupra raportului care există între euro-deputați și sfera religioasă.

Studiul a fost condus în perioada 2009-2014, de către Institutul de Studii Europene de la Bruxelles și a cuprins un eșantion de 167 de parlamentari din 736 (22,7%) care au făcut parte Parlament în perioada de referință. Scopul proiectului a fost acela de a cerceta credințele membrilor Parlamentului European, pentru a înțelege care sunt consecințele crezului fiecărui parlamentar asupra acțiunilor sale și a felului în care confruntă probleme cu tematică religioasă.

Întrebați care este influența religiei asupra funcționării Parlamentului European, 63,22% dintre intervievați au răspuns că aceasta joacă un rol important, iar cea mai mare parte dintre cei care au răspuns aceasta au fost parlamentarii care s-au declarat ne-religioși sau atei.

François Foret, director al departamentului de cercetare politică a Institutului de la Bruxelles a explicat în cadrul reuniunii că „aceasta sugerează faptul că religia este mai vizibilă pentru cei care sunt străini argumentului sau ostili, în timp ce parlamentarii care se declară credincioși cred că rolul Parlamentului European este inferior importanței pe care o are viața individuale”.

Același cercetător a specificat că protestanții (în special deputații germani și englezi) „resimt o influență catolică în procesul decizional european, în timp ce ortodocșii (mai ales românii) cred că religia este prea echivoacă și regretă că nu se ia în considerare îndeajuns”.

Cu toate acestea, majoritatea parlamentarilor (66,7%) spune că foarte rar (47,1%) sau niciodată (19,6%) iau în considerare religia, în timp ce doar o treime din deputați face aceasta deseori sau întotdeauna. Una dintre explicațiile posibile ale acestui paradox, a mai spus cercetătorul Foret, ar fi că religia vine tratată ca un «factor social», independent de preferințele sau implicarea personală.

O altă neconcordanță ale studiului a fost cea legată de cultura europeană și legătura pe care aceasta o are cu tradiția creștină: lipsa unei mențiuni ale rădăcinilor creștine ale Europei în Tratatul de la Lisabona, este ceva satisfăcător pentru „50,3%” dintre deputați. Cu toate acestea, 77% dintre parlamentarii intervievați recunosc faptul că factorul religios și cultural cântărește diferit în funcție de domeniul politic implicat: în fruntea listei se află sectoarele legate de drepturile fundamentale, politicile sociale, cultura și educația, iar pe ultimul loc relațiile internaționale.

În toate contextele, semnaleză directorul cercetării, „religia poate suscita interes și polaritate pentru actorii politici și mass-media chiar fără să poată influența deciziile politice”. 21% dintre parlamentari au declarat că sunt în mod regulat în contact cu actorii religioși, mai mult de 1 dată pe lună.

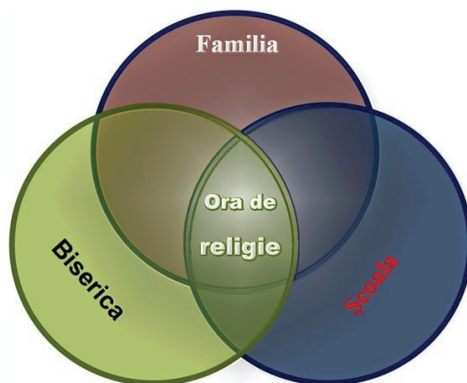
Într-o lume „eterogenă, pluralistă și atomizată” a ONG-urilor, organizația citată cel mai des de Parlament Comisia Episcopatelor din Comunitatea Europeană (22,2%) și Conferința Bisericilor Europene (8,1%). Se pierde în panorama europeană lumea protestantă, cu o „flotilă de întreprinderi mici”, în timp ce ortodocșii sau musulmanii sunt „aproape invizibili, în pofida procentului ridicat pe care îl au din punct de vedere demografic”.

Ultima parte a cercetării, a făcut referință la convingerile, practicile și atitudinea față de religie a parlamentarilor europeni: 72% dintre cei care au răspuns a declarat că aparține unei confesiuni, dar numai 62% dintre aceștia a spus că se poate declara „o persoană religioasă”, în timp ce 55% crede în Dumnezeu sau în vreo formă Superioară sau «forță vitală».

Așadar, potrivit statisticilor europene, parlamentarii sunt un grup de persoane care are sau aparțin, dar nu cred sau, mai mult de atât, cred, dar nu practică.

Legea învățământului nr. 84/1995, art.9 alin.(2) teza întâi: „La solicitarea scrisă a părinților sau a tutorelui legal instituit, elevul poate să nu frecventeze orele de religie”

Legea Educației naționale nr. 1/2011, art. 18 alin. 2 teza întâi: „La solicitarea scrisă a elevului major, respectiv a părinților sau a tutorelui legal instituit pentru elevul minor, elevul poate să nu frecventeze orele de religie”.



Ioan DĂRĂBĂNEANU

PASTILA CREDINȚEI (VII)

7. ÎNȚELEGÂND ȘI TRĂIND SCRIPTURILE

„Acolo, în Scripturi, se află mărturia ta, care le dăruiești în înțelepciunea celor mici și neînsemnați” ne spune Sf. Augustin în Confesiuni. Și mai spune, îndemnându-ne și pe noi, cei de astăzi la o astfel de rostire: „Desăvârșită este, Dumnezeu meu, slova ta”. Desăvârșirea slavei scripturilor înseamnă a crede, a înțelege și mai ales a înfăptui, copiind modelele scripturice. În cele ce urmează vom încerca să vă prezentăm câteva atitudini, comportamente umane, raportate la modelele prezentate în Sf. Scriptură.

1. Parabola cu „Zacheu” din Luca cap.19, ne oferă un bun prilej de a discerne, de „a ilumina și judeca viața la lumina Cuvântului” (Lectio divina pasul al cincilea). Zacheu, mai marele vameșilor din Ierichon, a dorit să-l vadă pe Isus care vorbea mulțimii. Fiind mai mărunț de statură s-a urcat într-un dud. Isus l-a văzut și a dialogat cu el, promițându-i vizita în casa lui, fără să țină cont că în opinia publică a Ierihonului, acesta era socotit un păcătos.

Din acest punct al evangheliei, poate să înceapă încercarea noastră de a discerne momentele biblice și actualizarea lor în viața publică a zilelor noastre.

Și astăzi avem în jurul nostru zachei. Îi vedem (și pe sticla televizoarelor) cum se „urcă” în dudul virtual, dar, spre deosebire de Zacheu cel din Sf. Scriptură, ei nu urmăresc să-l vadă pe Isus. Ei se „urcă în dud” ca să fie văzuți de Isus, să-i atragă atenția, făcând cruci largi (înălțătoare, de altfel când sunt făcute în genunchi pe prispele bisericilor). De pe crengile duhului virtual, strigă răgușit să fie auzit, anunțând că a ridicat biserici și case pentru săraci, dar uită să promită „dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit”. Toate cele anunțate de pe „crengile” audio-vizualului au menirea să ascundă și să scuze „năpăstuirea” periodică sau continuă a împrejurului. Doar renunțând la „năpăstuirea” de orice fel, acești zachei ai zilelor noastre, pot să aștepte ca Isus să zică „Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta” (Lc 19:9).

2. Fiul risipitor (Lc. 15, 11 - 32).

Vorbindu-le cărturarilor și fariseilor, Isus le-a spus cum un fiu risipitor care a prăpădit, partea lui de avere ducând o viață desfrânată și risipitoare, s-a reîntors la tatăl lui care l-a iertat și s-a bucurat de reîntoarcerea lui din păcat, atât de mult încât a sacrificat „vițelul cel mai gras”, l-a îmbrăcat în „haina cea mai bună” „încălțăminte în picioare” și „inel în deget”. O reabilitare totală și fastuoasă, spre mirarea și nemulțumirea harnicului fiu mai în vârstă. Explicația tatălui este clară, convingătoare, demnă de urmat de toți tații biologici sau spirituali ai zilelor noastre: „să ne bucurăm pentru că acest frate era mort și a înviat, era pierdut și a fost găsit”.

Dincolo de această învățătură biblică meditația noastră se îndreaptă către o situație destul de frecventă, în zilele noastre, în relația părinte-copil. Din păcate cei mai mulți fii risipitori nu se mai reîntorc la părinți, pierind în canale sau șanțuri. Aceștia nu au credință, încredere în tatăl lor pământean, pentru că nu-l cunosc pe tatăl lor cel ceresc. Oricare copil rătăcit în această lume dezorientată, secularizată fără discernământ și limite, ar trebui să știe că iubirea părintelui, în marea majoritate a cazurilor, este singura salvatoare. Oferim spre exemplificare o povestioară, spusă de un părinte pruncilor săi. Se spune că un tată avea un fiu risipitor, trecut de vârsta adolescenței care risipea averea părintească, ducând o viață ușuratică: chefuri, jocuri de noroc, beții, desfrânări trupesti, înconjurat de un anturaj profitor și aplaudac. Când tatăl său a ajuns pe patul de moarte și-a chemat fiul și i-a spus: „Fiule, eu am să mor. Tu ai să risipești repede toată averea. Când vei rămâne sărac, toți acești falși prieteni te vor părăsi. Rămânând singur, necredincios cum ești, o să-ți dorești să-ți curmi zilele. Când va veni acel moment ascultă-l măcar odată pe tatăl tău. Du-te în podul casei (ipotecată de tine) și vei găsi acolo o frânghie fixată de o grindă a acoperișului. Spânzură-te cu această funie”. Tatăl a murit, a ajuns probabil la cimitirul săracilor și după un timp fiul cel risipitor ajungând la marginea prăpastiei existențiale și-a adus aminte de vorbele tatălui său. Pentru prima dată, după foarte mulți ani și-a ascultat părintele. S-a dus în podul casei, și-a pus funia în gât și când s-a lăsat cu greutatea corpului pe ea, cuiul de care era legată funia a tras cu putere o ușiță mascată din grindă. Din acea ascunzătoare au curs o mulțime de monede de aur. Era ultimul ajutor al tatălui iubitor, oferit fiului sau risipitor. Povestioara se oprește aici lăsându-ne să credem, creștinește, că acest ultim gest de dragoste părintească l-a determinat pe fiul risipitor să-și refacă viața.

Tatăl nostru cel ceresc ne oferă tuturor ajutorul său necondiționat acum când suntem în viață și de cele mai multe ori și după ce murim sub o formă sau alta, mai evidentă sau mai puțin vizibilă. În zilele noastre (1914) un tânăr profesor a încercat să se spânzure. A fost salvat de câteva ori. A ajuns în comă la un spital și apoi a murit. Câteva organe din trupul său au fost prelevate (se aude că prin hotărârea lui prealabilă) și au salvat alte 2 - 3 vieți. Două încercări salvatoare, într-o oarecare măsură, ale Tatălui Cerească. Să moară din cauza unui stop cardiac și nu de păcatul spânzurării și apoi să participe postmortem la salvarea unor vieți.

3. Pilda celor poftiți la cină (Lc 14: 15-24)

Sf. Augustin în „Confesiuni” afirma: „poate că toți oamenii voiesc să fie fericiți dar deoarece dorințele trupului și dorințele spirituale se împotrivesc unele

(continuare în pag. 11)

Episcopii belgieni explică oroarea extinderii eutanasiei

Conferința Episcopală din Belgia și-a exprimat, în mod clar și net, opoziția privind extinderea eutanasiei la persoanele afectate de demență. Poziția episcopatului belgian a fost exprimată într-o declarație publicată luni, 2 martie, de principalele cotidiane din țară. În document, prelații fac referire la propunerea de lege de extindere a eutanasiei la persoanele afectate de demență care, în precedentă, au indicat această voință într-o declarație anticipată.

O ființă umană rămâne o persoană chiar și în caz de demență

Contextul actual este foarte complex, explică prelații în document: învechirea populației are drept consecință o creștere a numărului de cazuri de pacienți cu demență, cu handicap mintal profund și, de asemenea, a pacienților în comă sau în fază terminală. Îngrijirea acestor persoane „răspunde unei exigențe exclusiv etice” și nu economice, întrucât o ființă umană, chiar dacă este lovită de demență, rămâne o persoană până la moartea sa naturală”. De aceea, continuă declarația, „demnitatea umană nu poate depinde de posedarea sau de lipsa anumitor capacități, aceasta fiind legată, în mod inalienabil, de simpla apartenență la specia umană, așadar orice persoană, chiar și în stare de demență, merită respect și trebuie să primească, în consecință, îngrijirile adecvate.”

Nivelul moral al societății măsurat în gradul de atenție față de cei mai slabi

Oprindu-se asupra concepției de autonomie a persoanei, Conferința Episcopală din Belgia atrage atenția asupra dificultății de a da o definiție obiectivă aspectului privind calitatea vieții, situație din care derivă „riscul de a proiecta asupra pacientului preocupările și angoasele” persoanelor care le stau alături.

Episcopii belgieni au denunțat „climatul de eutanasiere” care se extinde din ce în ce mai mult în țara care, începând din 2002, a legalizat eutanasia pentru adulți. Episcopatul belgian subliniază că de atunci „limitele normative au fost violate în mod sistematic, iar evantaiul de categorii de persoane care ar putea intra sub incidența acestei legi nu încetează să se amplifice, într-atât încât se vorbește până și de dreptul la eutanasiere pentru persoanele care se plâng de „suferința existențială și oboseala de a trăi”.

Pornind de la aceste considerații, membrii Conferinței Episcopale din Belgia insistă asupra necesității ca societatea să continue să se îngrijească de cei mai slabi prin tehnici de diagnosticare precise și prin îngrijiri paliative adecvate etapei terminale, întrucât „nivelul moral al societății se măsoară în baza tratamentului rezervat membrilor săi cei mai lipsiți de apărare”.

ro.radiovaticana.va



(urmare din pag. 10)

altora, astfel încât nu pot face ceea ce doresc, ci se prăbușesc în ceea ce sunt în stare să facă ...”.

Referitor la „pilda celor poftiți la cină” am putea spune și noi că poate toți creștinii voiesc a „prânzi în împărăția lui Dumnezeu”, dar nu reușesc, nu au destulă voință să echilibreze, aici pe pământ, dorințele sau hai să zicem, nevoile trupului (nevoile materiale) cu nevoile spiritului. Rămân prăbușiți în ceea ce sunt în stare să facă: truda pentru nevoile materiale imediate, uitând de prânzul cel veșnic din împărăția lui Dumnezeu.

Pilda celor poftiți la cină, este din păcate destul de actuală. Poftiți în zilele de sărbătoare creștină ori duminică la masa Domnului, să ne hrănim cu învățăturile Sfintelor Scripturi, găsim și noi tot felul de scuze pentru a refuza, această mântuitoare faptă. Unii refuză pentru că au cumpărat vile, case de odihnă în care, tocmai în acele zile în care sunt poftiți, oferă invitaților sindrofii, inaugurări festive, petreceri.

Poftiții de astăzi - din ce în ce mai mulți, nu și-au cumpărat „cinci boi” pe care trebuie să-i încerce. Au cumpărat prima, a doua sau a cincea mașină de mare lux, poate chiar unicat și iarăși, tocmai în acele zile în care sunt poftiți - duminica sau în sărbători creștine - trebuie să le încerce „cai putere”, dar mai ales să-și

hrănească orgoliile să provoace admirația semenilor. Sunt și unii care tocmai s-au însurat. Aceștia de cele mai multe ori grăiesc astfel: „M-am însurat, să mergă la cina Domnului, nevestele noastre”.

Cine sunt „robii”, slujitorii de astăzi trimiși să aducă oamenii la cina cea mare, unde „toate sunt gata”? Sunt desigur, în primul rând preoții, slujitorii stăpânului lumii, atotputernicul Dumnezeu. Suntem desigur noi, credincioșii practicanți, misionari ai credinței care acceptăm și așteptăm cu bucurie și nerăbdare spirituală participarea la prânzul Domnului. Nu este deloc ușor, pentru că în piețele și ulițele acestui secol bolnav de secularizare excesivă, trăiesc pe lângă „săraci, ciungi, orbi și chiopi”, mulți, mai mulți îmbuibăți din bogățiile materiale, amețiți de plăcerile sau chiar desfrânările clipei, ascunși sub masca indiferentismului, înrolați frenetic în comandourile antireligioase, ori ateiste. Pentru slujitorii Domnului, din zilele noastre invitația finală a stăpânului ar trebui rostită astfel: „Ieși la drumuri și la garduri” în spațiul real și virtual, găsește cât mai mulți și îndeamnă-i să între, „ca să mi se umple casa”. Slujitorii de astăzi, nu poate sa-i silească să între, dar pot și trebuie să-i îndemne și să-i convingă că „tot mai este loc” în casa Domnului.

Duminica dreptei credințe în Parohia Cizer

Prima Duminică din post, numită și a dreptei credințe, pentru credincioși din parohia Cizer, jud. Sălaj, a fost un prilej de întărire spirituală, avându-le alături pentru a doua oară pe surorile care aparțin ordinului „Preasfintei Inimi a lui Isus” din Zalău.

Pe lângă cuvântul de învățătură a părintelui paroh, Ioan Grad, sora Cornelia le-a vorbit credincioșilor despre cele 9 prime vineri din lună și despre „Marea promisiune” făcută de Isus Cristos celor care vor ține bine aceste 9 prime vineri din lună. Această formă de rugăciune, nu le era cunoscută credincioșilor, însă a avut un efect pozitiv asupra lor, unii credincioși și-au propus să țină aceste 9 prime vineri, sperăm să li se alature câți mai mulți.

Cu siguranță Mântuitorul, îi va răsplăti fiecăruia în parte care împlinește această formă de rugăciune.

Grad Gabriela BOGDANA



Pace între evrei și musulmani în Franța

Pacea făcută între președinții celor două organisme reprezentative în Franța ai cultelor ebraice și musulmane: Consiliul reprezentativ ale instituțiilor ebraice din Franța (Crif) și Consiliul francez al cultului musulman (Cfcm). Ieri președintele Republicii, François Hollande a convocat pe cei doi președinți, Roger Cukierman și Dalil Boubakeur, după ce acesta din urmă a boicotat cu o seară înainte participarea la o cină a Consiliul reprezentativ ale instituțiilor ebraice din Franța din cauza declarațiilor făcute de Roger Cukierman la un post de televiziune, despre violențele antisemite comise „de tinerii musulmani”.

La sfârșitul întâlnirii cu Hollande, Cukierman și Boubakeur și-au strâns mâna. Boubakeur a dorit să mulțumească Președintelui țării pentru „înțelepciunea și simpatia” pentru cultul musulman și ebraic. „Am vrut să contribuim la acest act de pace, care este mai mult decât necesar pentru cele două comunități ale noastre”.

Cukeirman a asigurat că „raportul” cu Consiliul cultului musulman „nu s-a rupt”, amintind faptul că Boubakeur a creat prietenia ebraico-musulmană. „Suntem în aceeași barcă și conducem aceeași luptă împotriva aceluiași rele care sunt rasismul și antisemitismul și continuăm să o conducem împreună” a declarat Boubakeur.

www.agensir.it



Caritas Eparhial Oradea caută ... voluntari!

Asociația Caritas Eparhial Oradea caută VOLUNTARI pentru sprijinirea activităților Centrului Social Maria Rosa:

Cantină socială

Serviciul dușuri pentru persoanele fără adăpost
Centru de zi pentru copii

Atribuțiile voluntarilor:

pregătire, servire și distribuire masă caldă pentru 50 de beneficiari (zilnic, la cantina socială)

asigurarea funcționalității serviciului dușuri pentru persoanele fără adăpost (săptămânal, la cantina socială)

aranjarea/distribuirea de îmbrăcăminte, săptămânal, la cantina socială

activități educative și recreative cu copii de diferite vârste în centrul de zi, săptămânal

Pentru a deveni voluntar, poți să ne contactezi în fiecare zi între orele 09.00-15.00 la

Asociația Caritas Eparhial Oradea

Str. Ep. M. Pavel, nr. 3

Tel./ fax: 0359/ 412 211

e-mail: voluntariatcaritas@yahoo.com

caritaseparhial@yahoo.it

www.caritaseparhial.ro

Persoană de contact

Bianca Ghețe

Coordonator Departament de Voluntariat

Tel. 0747/ 114 755

Monedă din argint



Un comunicat cu data de 27 februarie, anunță că, „în conformitate cu prevederile Legii nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României, începând cu data de 2 martie 2015, Banca Națională a României va lansa în circuitul numismatic o monedă din argint dedicată aniversării a 130 de ani de la nașterea lui Iuliu Hossu”.

Moneda va avea valoarea nominală de 10 lei, va fi din argint, fiindu-i indicate în comunicat următoarele caracteristici: titlu – 999‰; formă – rotundă; diametru – 37 mm; greutate – 31,103 g; calitate – prof; cant – zimțat. Aversul monedei redă Catedrala greco-catolică „Schimbarea la Față” din Cluj-Napoca, valoarea nominală „10 LEI”, stema României, anul de emisiune „2015” și inscripțiile „ROMANIA” și «CATEDRALA „SCHIMBAREA LA FATA” – CLUJ-NAPOCA». Reversul monedei prezintă portretul Cardinalului Iuliu Hossu, anii între care a trăit „1885”, „1970” și, la exterior, inscripția în arc de cerc „CARDINALUL IULIU HOSSU”.

Monedele din argint, ambalate în capsule de metacrilat transparent, vor fi însoțite de broșuri de prezentare a emisiunii numismatice, redactate în limbile română, engleză și franceză. Broșurile includ certificatul de autenticitate, pe care se găsesc semnăturile guvernatorului Băncii Naționale a României și casierului central. Tirajul acestei emisiuni

numismatice este de 250 monede. Prețul de vânzare, exclusiv TVA, pentru moneda din argint, inclusiv broșura de prezentare, este de 350,00 lei/buc. Monedele din argint dedicate aniversării a 130 de ani de la nașterea lui Iuliu Hossu au putere circulatorie pe teritoriul României. Punerea în circulație, în scop numismatic, a acestor monede din argint se realizează prin sucursalele regionale București, Cluj, Iași și Timiș ale Băncii Naționale a României.

Cardinalul Iuliu Hossu a fost fiu de preot greco-catolic, ajungând în 1917 Episcopul Eparhiei greco-catolice de Cluj, mai apoi de Cluj-Gherla, prin mutarea scaunului episcopal în 1930 de la Gherla la Cluj. În 1969 a fost creat Cardinal în pectore de Papa Paul al VI-lea, în contextul în care Biserica Greco-Catolică fusese desființată juridic iar toți Episcopii, o parte din cler și din credincioși, aruncați în închisoare. Aflat în domiciliu forțat, Episcopul Iuliu Hossu a refuzat să meargă la Vatican pentru a primi însemnele, căci ar fi însemnat să își părăsească țara. A preferat să rămână la Căldărușani, în arest la domiciliu, de unde în chip spiritual și-a continuat vizitațiile canonice prin parohiile Eparhiei de la cărma cărora fusese înlăturat prin arestare. A murit în 1970, numirea lui în Colegiul Cardinalilor fiind făcută publică după 3 ani, în 1973.

<http://www.bnro.ro>

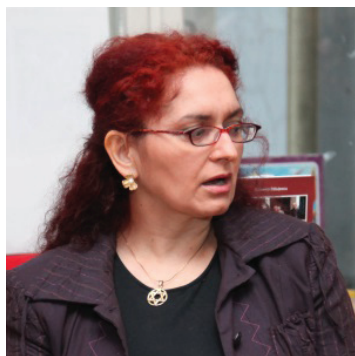
Intențiile apostolatului rugăciunii pentru anul 2015

APRILIE

Universală: Pentru ca oamenii să învețe să respecte creația și s-o păstreze ca dar al lui Dumnezeu.

Pentru evanghelizare: Pentru ca creștinii persecutați să simtă prezența întăritoare a Domnului Înviaț și solidaritatea întregii Biserici.

Lansare de carte



Librăria Gutenberg din Oradea a găzduit joi, 26 februarie, de la ora 17.00, o seară dedicată fostului mitropolit al Banatului, Nicolae Corneanu. Cu această ocazie a fost lansată și cartea Ramonei Băluțescu – „Cazul Corneanu”, Banatul lui, Ecume-

nism ratat? Deși evenimentul a fost dedicat unei fețe bisericești ortodoxe, printre cei prezenți s-au numărat episcopul romano-catolic Böcskei László și cel greco-catolic Virgil Bercea.



Lucrarea adună mai multe articole de presă, scrise pe portalul Oradea Press care fac referire la întâmplări din viața fostului mitropolit al Banatului, printre care și episodul din 2008 când Nicolae Corneanu a fost la un pas de a fi dat afară din biserică pentru că se împărtășise alături de reprezentanți ai bisericilor din alte culte.

„Povestea din această carte este cea a jurnalistului care pune mâna pe lucruri. Noi nu avem pagini pe wikipedia, dar cei care au pagini acolo au linkuri spre materialele noastre și tocmai de aceea cred că este important ca cineva să consemneze istoria.

Mi s-a reproșat că pentru a publica această carte nu am cerut binecuvântarea Bisericii ortodoxe. Vreau să vă spun că n-o să cer niciodată binecuvântarea vreunei biserici pentru a publica o carte” a spus Ramona Băluțescu.

Printre cei care au vorbit despre carte s-a numărat și Ioan Moldovan, directorul Revistei Familia.

„Citind cartea, ne vom da seama că ne întâlnim cu o conștiință trează. Dincolo de calitățile de publicist, Ramona are o anumită verticalitate a conștiinței și un important spirit justițiar. Are curajul de a spune unor lucruri pe nume” a spus Moldovan, care a fost apoi completat de Böcskei László.



Episcopul romano-catolic a vorbit despre ceea ce e perceput ca anormalitate de unii, dar care ar trebui să devină normalitate.

„Suntem aici, catolici, reformați, și nu numai, să îl cinștim pe un ortodox. Mulți ar spune că asta e o anormalitate, dar cred că această anormalitate este de fapt normalitatea care trebuie dusă mai departe” a spus Böcskei László.

Episcopul greco-catolic Virgil Bercea, cel care a scris cuvântul înainte al cărții, a povestit un episod pe care l-a trăit în 2008, când Nicolae Corneanu a fost pus la zid pentru că „s-a împărtășit cu ereticii”.

„Bartolomeu Anania se întreba într-un material apărut în presă, „Cu ce s-a împărtășit Corneanu, cu borș de urzici?”. Eu mă împărtășisem cu Bartolomeu Anania chiar dacă eram greco-catolic și pentru că îl cunoșteam bine i-am pus aceeași întrebare. „Și eu m-am împărtășit cu borș de urzici?”. A spus însă că a fost doar o metaforă” a povestit Virgil Bercea.

Cartea poate fi cumpărată de la Biserica Franciscană Greco-Catolică din Oradea.



Evenimentul a fost organizat de Episcopia Română Unită cu Roma, Greco – Catolică, Oradea, publicația Oradea Press și Asociația Caritas Eparhial Oradea.

Ichim VASILICĂ

www.oradeapress.ro

Circulara PF Lucian referitoare la orele de religie din școli

Iubiți Confrați întru Preoție!

Iubiți Frați și Surori în Cristos!

Europa zilelor noastre se confruntă cu o criză acută a valorilor, însă lucrarea lui Cristos în Biserica este și astăzi izvor de speranță și de încredere pentru lumea în care trăim. În acest proces complex și, totodată, tainic, care este educația tinerilor, Biserica nu face decât să pună în practică ceea ce Dumnezeu însuși a cerut: Mergând, învățați toate neamurile (Mt. 28, 19). Biserica suplinește, însă nu poate să substituie educația pe care cuvine-se a o oferi familia tinerelor vlăstare, și, totodată, în acest proces educativ colaborează cu autoritatea civilă, cu care împreună năzuiește pentru desăvârșirea binelui comun.

În felul acesta, considerăm că Statul are datoria, în virtutea libertății religioase pe care fiecare cetățean o are, să creeze și să garanteze condițiile propice pentru ca cetățenilor români care nutresc o anumită convingere religioasă să poată să li se asigure o adecvată educație, în coerență cu propriile convingeri de conștiință.

Conform noii Legi privind Educația Națională, începând cu anul școlar 2015-2016 acest lucru va fi posibil doar dacă părinții sau întreținătorii legali vor solicita în scris conducerii școlii ora de religie pentru copilul lor. Pentru viitorul anul școlar 2015-2016 solicitările pentru ora de religie pot fi depuse la direcțiunea școlilor doar până la 6 martie 2015. De aceea rugăm cu insistență ca toți părinții sau întreținătorii legali să respecte această cerință a Statului Român și să depună în timp util solicitarea pentru ora de religie. În caz con-

trar copiii noștri nu vor mai primi educație religioasă în școală.

Preaonorați și Preacucernici confrați în Preoție!

Considerăm că libertatea de religie trebuie percepută ca o posibilitate de a lua decizii în lumina adevărului. Prin urmare, Va îndemn pe fiecare să faceți cunoscută credincioșilor noștri situația în care ne aflăm și să le explicați clar această problemă. Totodată, în discuțiile private pe care le aveți, informați-i cât mai bine pe credincioși asupra acestor aspecte și a riscurilor care le presupun.

Cerând bunului Dumnezeu, prin mijlocirea Maicii Preacurate, darul înțelepciunii peste toți tinerii și peste toate familiile creștine pentru a răspunde cu încredere și umilință la provocările lumii de astăzi, rămânem uniți în rugăciune și în comuniune de slujire.

Blaj, 28 februarie 2015

Cu arhierescă binecuvântare,
Arhiepiscop Major al Bisericii Române Unite cu Roma
Arhiepiscop și Mitropolit de Alba-Iulia și Făgăraș

+ **Lucian Cardinal MUREȘAN**



24 de ore de rugăciune și adorație

În Mesajul pontifical pentru Postul Mare (2015) adresat creștinilor din întreaga lume, papa Francisc a cerut să consacram în zilele de 13-14 martie "24 de ore pentru Domnul". Sfântul Părinte subliniază necesitatea acestei rugăciuni "în comuniune cu Biserica pământească și cerească". Tematica acestui eveniment "Dumnezeu este bogat în milostivire" (Ef. 2, 4), este perfect adaptată perioadei Postului Mare, precum și a situațiilor dificile din unele părți ale lumii.

Eparhia Greco-Catolică din Oradea a răspuns inițiativei papei, organizând la Catedrala "Sfântul Nicolae" acest moment deosebit. Programul de rugăciune a început și s-a încheiat prin celebrarea sfintei Liturghii de la ora 8.00. S-au oficiat, de asemenea, rugăciunea Rozariului, Paraclisul Maicii Domnului, Calea Crucii, rugăciunea Orei a 6-a, utrenia, sfintele taine a Maslului și a Spovezii, dar a fost consacrat și un timp special meditației și a adorației.

Organizarea acestei zile de rugăciune s-a realizat sub îndrumarea părintelui paroh Ovidiu Duma, și în colaborare cu diferiți preoți. La buna desfășurare a acestui eveniment au mai participat copii și tineri, cum a fost cazul studenților teologi ai Seminarului Greco-Catolic "Treii Ierarhi", a tinerilor din Colegiul "Sfânta Familie", și a copiilor de la Step din cadrul Liceului Greco-Catolic "Iuliu Maniu".

Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru acest moment de rugăciune, și-l implorăm ca îndurarea Sa să însoțească viața noastră și lumea întreagă.



Pr. Cristian TISELIȚĂ

Extremismele care rănesc Biserica

„Este momentul ca ierarhii ortodocși și responsabili laici să proclame în manieră generală că a recurge la Părinții Bisericii nu înseamnă a adera în mod servil la un ansamblu de propoziții fosilizate, folosite pentru a autopromovare. Importanța Părinților se află în atitudinea lor sinceră și profundă de căutare a lui Dumnezeu și în voința lor de a o împărtăși cu lumea. Lectura fundamentalistă a Părinților și a Bibliei nu conduce la Dumnezeu, ci la idolatrie”. Într-un articol publicat în urmă cu câteva zile pe „Parlons d’orthodoxie” (blog colectiv și platformă liberă de discuție a Bisericii ortodoxe ruse din Franța), George Demacopoulos, profesor de teologie istorică și director co-fondator al Centrului de studii creștin ortodox la Fordham University din New York, lansează un strigă de alarmă: „În acești ultimi ani fie clerici, fie monahi ortodocși fac declarații care reflectă o apropiere «fundamentalistă» de Părinții Bisericii. Dacă conducătorii Bisericii ortodoxe nu se unesc pentru a denunța această tendință, întreaga Biserică ortodoxă riscă să fie târâtă de acești extremiști”.

Teza lui Demacopoulos - care de către patriarhia de Constantinopol a fost onorat cu demnitatea cea mai înaltă, aceea de arhont - este pe larg împărtășită de Vladimir Golovanow, cunoscut analist al blogului (legat de dieceza de Chersoneso și apoi de patriarhia de Moscova): dacă nu se împiedică radicalizarea curentului fundamentalist, ortodoxia „riscă să meargă spre o nouă importată schismă ca aceea a Vechilor credincioși care în urmă cu trei sute cincizeci de ani s-au despărțit de Biserica rusă”, ca semn de protest împotriva reformelor ecleziastice introduse de patriarhul Nikon. Așadar, teama este „complet justificată” și se reflectă și în rezultatele unui sondaj lansat pe „Parlons d’orthodoxie”: numai șapte la sută dintre cititori consideră că unitatea Bisericii ortodoxe este suficient vizibilă și clar afirmată astăzi; toți ceilalți au răspuns „nu”, explicând că Biserica ortodoxă are dificultăți de a o manifesta și că unitatea este ascunsă de un autocefalism exacerbat.

Nimeni nu pune în discuție că respectul față de Părinții Bisericii (de la sfântul Vasile cel Mare la sfântul Grigore Teologul, la sfântul Maxim Mărturisitorul) este una dintre pietrele unghiulare ale ortodoxiei și că gândirea lor rămâne călăuza esențială pentru viața și credința creștinilor ortodocși, dar a reduce - afirmă Demacopoulos - „toată învățătura la un sub-ansamblu de axiome teologice și a măsura acceptarea altora conform acelor criterii” este profund greșit. Egumenul Pierre Meschtcherinov de la mănăstirea „Sfântul Daniel” din Moscova, citate de Golovanow, este pe aceeași lungime de undă când vorbește despre „subcultură normativă”, despre ecleziologie superficială, despre pietate liturgică rigidă, despre practici de direcțiune spirituală autoritară. În schimb ar fi necesar „să se analizeze în mod critic formulările Părinților, să se separe esența Bisericilor de contingențele politice-economice-ideologice actuale și să se elibereze de povara istoriei pentru a înțelege Biserica în manieră mai personală. În sinteză extremă, se vrea o lectură a Părinților Bisericii deschisă la reflecție

și în căutarea de răspunsuri la provocările lumii actuale.

Conform lui Demacopoulos, eroarea intelectuală cea mai mare a fundamentalismului ortodox se află în ideea că Părinții Bisericii ar fi de acord cu privire la toate chestiunile teologice și etice. Eroare legată de ipoteza că, în timp, teologia ortodoxă nu s-a schimbat niciodată. Expertul semnalează alte argumentări false: că întotdeauna comunitatea monastică a fost gardianul învățaturii ortodoxe; că Părinții Bisericii ar fi anti-intelectuali; că adeziunea la învățăturile lor implică în mod necesar tot ceea ce provine de la Occident. Iată, așadar, că pretenția (corectă) de a ocroti credința ortodoxă de corupția modernității se extinde, ajungând să se năpustească împotriva oricui (persoane, instituții, întregi ramuri ale Bisericii ortodoxe) care „nu satisface normele autoproclamate ale învățaturii ortodoxe”. Face parte din aceste manifestări fundamentaliste „neliniștea” comunității monastice de pe Muntele Athos provocată de vizita papei Francisc la Phanar la 29-30 noiembrie 2014 și de îmbrățișarea sa cu patriarhul de Constantinopol, exprimată recent într-o scrisoare adresată lui Bartolomeu însuși. Poziții care influențează negativă și asupra dialogului ecumenic, nutrite cum sunt - afirmă părintele Vladimir Zelinskij, din arhiepiscopia pentru Bisericele ortodoxe ruse din Europa occidentală (exarhat al patriarhiei ecumenice) - de „obsesia purității confesionale, mereu unită cu ideologia apăsătoare a vechilor neîncredere, răni, ofense, supărări, ostilități”. Atunci când, scrie Papa Francisc în Evanghelii gaudium „suntem noi cei care pretindem diversitatea și ne închidem în particularismele noastre, în exclusivismele noastre, provocăm diviziunea și, pe de altă parte, atunci când suntem noi cei care vrem să construim unitatea cu planurile noastre umane, ajungem să impunem uniformitatea, omologarea. Acest lucru nu ajută misiunea Bisericii” (nr. 131).

Într-o epocă în care atâția tineri sunt total dezinteresați de apartenența lor religioasă - concludă Demacopoulos - „progresele ideologiei fundamentaliste în parohii conduc la o situație în care tinerii noștri sunt determinați să aleagă între extremismul religios și lipsa totală a religiei”.

Alexandre Schmemmann, unul dintre cei mai importanți teologi ortodocși din secolul al XX-lea, scria că „teologia ortodoxă trebuie să păstreze fundamentele sale patristice, dar și să meargă dincolo de Părinți, dacă vrea să răspundă la o nouă situație creată de secole de dezvoltare filozofică. Și în această nouă sinteză de reconstrucție, tradiția filozofică occidentală (izvor și mamă a filozofiei religioase ruse din secolele al XIX-lea și al XX-lea), mai mult decât cea elenică, trebuie să furnizeze teologiei un cadru conceptual”. Este vorba de „a transpune» teologia într-o altă «cheie» și această transpunere este considerată ca misiune specifică și vocație a teologiei rusești”.

De Giovanni Zavatta

(După L'Osservatore Romano, 28 februarie 2015)

Traducere de pr. **Mihai PĂTRAȘCU**

www.ercis.ro

Întâlnirea Eparhială a Familiilor

Duminică 22 martie 2015, la Mănăstirea Franciscană Maica Domnului din Oradea a avut loc Întâlnirea Eparhială a Familiilor din Eparhia de Oradea. Au răspuns invitației PSS Virgil Bercea numeroase familii din aproape întreaga eparhie: Oradea, Zalău, Șimleu Silvaniei, Carei, Beiuș, Marghita, Beliu, Bobota, Sîntandrei, Sînlazăr, Ardud, Cosnici. Tema acestei prime întâlniri la nivel eparhial surprinde o permanentă preocupare a Bisericii Catolice după Conciliul Vatican II: Familia și Evanghelizarea.

Programul zilei a început cu primirea participanților, spre a se uni apoi cu toții în rugăciune prin participarea la Sfânta Liturghie Arhierescă, celebrată de PSS Virgil Bercea, episcop greco-catolic al Eparhiei de Oradea, alături de preoții care au însoțit familiile prezente. La finalul liturghiei toate familiile au rostit împreună Rugăciunea Papei Francisc pentru familii, încredințându-se ocrotirii Sfintei Familii din Nazaret.

După liturghie a avut loc prima conferință a zilei, în cadrul căreia pr. Mihai Vătămănelu a prezentat tema „Familia și evanghelizarea”, subliniind că în zilele noastre a evangheliza echivalează cu a semăna în inima fratelui aceste cuvinte ale lui Isus: „Eu te iubesc infinit de mult; mi-am dat întreaga mea viață pentru tine, am murit pentru tine și apoi am înviat pentru că te aștept în Casa mea, care vreau să devină și a ta!”, iar în lumina acestor cuvinte parohiile noastre trebuie să treacă la acțiune, să treacă de la „veniți” la „mergeți”. Pentru a surprinde ecoul mesajului transmis, a urmat un moment de împărtășire, prin care am înțeles din mărturiile celor prezenți că suntem chemați să alcătuim „poporul trimișilor” pentru a fi lumina și fermentul lumii, deoarece este mandatul lui Isus încredințat nouă prin cuvintele: „Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la toată făptura” (Mc. 16,15).

„Așadar, mergeți, faceți ucenici din toate națiunile” (Mt. 28,19). S-a subliniat în mod special caracterul de misiune al Sacramentului Căsătoriei, care prin harul său cheamă soții creștini să „producă” punți între Cristos și persoanele pe care soții le întâlnesc. „Familia creștină este inclusă în așa măsură în misterul Bisericii încât ia parte, în felul ei, la misiunea de mântuire proprie Bisericii, anume: soții și părinții creștini, în puterea sacramentului, „au – în starea lor de viață și în funcția lor – darul propriu în mijlocul poporului lui Dumnezeu”. De aceea, nu numai că „primesc” iubirea lui Cristos, devenind comunitate „mântuită”, ci sunt chemați, de asemenea, să „transmită” fraților aceeași dragoste a lui Cristos, devenind în felul acesta o

comunitate „care mântuiește” (Familiaris Consortio).

Ora prânzului și agapa frățească pregătită au fost moment și prilej de comuniune, mai bună cunoaștere și împărtășire între toți cei prezenți.

A doua conferință a întâlnirii a fost susținută de pr. Mihai Tegzeș și a avut ca temă „Trimiterea celor 72 de ucenici”. Momentul de împărtășire ne-a întărit și ne-a confirmat credința că prin iubirea și slujirea în familie și în ambientul de viață avem misiunea de a-L face cunoscut pe Isus, de a duce Vestea cea Bună tuturor, mergând asemeni unui miel blând în mijlocul lupilor. Credința se întărește dăruind-o. Părintele a mai spus: Misiunea nu este atât a merge să spui altora multe lucruri... ci a mărturisi că Isus e Fiul și că toți suntem frați, fiii aceluiași Tată. Și mărturisim prin viața noastră care se deschide, iubește, se dăruiește și intră în comuniune cu alții neexcluzând pe nimeni... dacă excludem pe unul Îl excludem pe Dumnezeu care s-a făcut ultimul.

Misiunea nu e rezervată doar preoților, ci este o datorie a fiecărui om... Dacă eu știu că un om este fratele meu pentru că avem același tată, iar el nu știe, atunci eu îi vestesc că avem același tată... Mai întâi prin comportamentul meu fratern față de el, iar apoi dacă-mi cere, îi vestesc și cu cuvintele.

Întâlnirea s-a încheiat printr-un moment de rugăciune comună pentru familii, rugându-l pe Dumnezeu care ascultă toate rugăciunile să-l trimită pe Spiritul Sfânt să lumineze Biserica la începutul drumului sinodal, pentru ca, având în față splendoarea iubirii adevărate care transpare din Sfânta Familie de la Nazaret, să învețe de la ea libertatea și ascultarea, pentru a răspunde cu încredere și umilință la provocările lumii de astăzi.

Simona COBE



Instalarea noului protopop al Beiușului

În Duminica a 32-a după Rusalii, la Beiuș a fost un moment de sărbătoare, având loc instalarea noului paroh și totodată a protopopului Beiușului în persoana Părintelui Zorel Zima.

Decretele de numire au fost citite de către părintele vicar pentru preoți, Antoniu Chifor. La Sfânta Liturghie concelebrând: pr. Chifor, vice parohul Slobotnic Iosif și părintele Zima Gheorghe Zorel. La eveniment au luat parte câțiva enoriași atât din protopopiat, cât și din fosta parohie Valea lui Mihai.

În cuvântul de învățătură părintele protopop a subliniat faptul că este prezent în mijlocul credincioșilor pentru a-L împărtăși tuturor pe Cristos, subliniind totodată și importanța orașului Beiuș: „Aveți în urmă un trecut istoric bogat. Cine nu cunoaște Beiușul ca cetate românească, ca perlă a culturii? Cât a dăruit acest oraș Bisericii noastre, țării noastre. Învățați ai școlii românești, înființate de aproape două veacuri de marele episcop Samuil Vulcan au pus umărul și inima pentru emanciparea poporului, obținerea unității și independenței sale și păstrarea identității ei. Aici Biserica Greco-Catolică a scris istorie. Având un trecut, avem însă și o datorie, aceea de a ne păstra identitatea și de a scrie și noi istorie. Cum putem să facem aceasta? Descoperindu-ne ca fii ai lui Dumnezeu, uniți fiind aici în rugăciune, hrănindu-ne cu Euharistie, privindu-ne cu iubire și făcând totul, fie ca cetățean fie ca și creștin greco-catolic cu multă responsabilitate, respect și dăruire”.



Mai târziu părintele protopop a participat la Sfânta Liturghia celebrată de părintele Iosif pentru copiii din oratoriul „Episcop Ioan Suci” și a fost primit de către copiii, animați de surorile Antonella și Maria, cu un frumos desen care îi întrușipă ca pe niște mielule în jurul unui păstor oferindu-i și un buchet de flori, părintele exprimându-și bucuria că poate fi alături de ei.

Dorim noului părinte protopop multe haruri și binecuvântări cerești în misiunea sa de a conduce spre Domnul tot mai multe suflete.

Biroul de presă

Cadou spiritual de 8 Martie

Duminică, 8 Martie, doamnele și domnișoarele au primit flori și un cadou spiritual artistic din partea copiilor de la Biserica Greco-Catolică din Beiuș.

Un grup de copii și tineri participanți la activitățile creștine, recreative și spirituale, organizate săptămânal de Oratoriul „Episcop Ioan Suci” de pe lângă Biserica Greco-Catolică din Beiuș, au susținut un program artistic spiritual cu ocazia Zilei de 8 Martie – Ziua Internațională a Femeii, consacrate tradițional și mamelor. Motivați de respectul față de femei, dar, mai ales, aprinși de iubirea față de cele care sunt deja mame, copiii și-au arătat disponibilitatea de a le oferi acestora un mic „cadou”.

Maicile din Congregația Surorilor Minime ale Reginei Purgatoriului, alături de profesorul Boldiș Z. au regizat un program care îmbina armonios poezii și cântece acompaniate instrumental. Cadoul, „împachetat” cu dăruirea copiilor și sigilat cu „legătura dragostei” a fost oferit, după săvârșirea Sfintei Liturghii, tuturor femeilor prezente în Biserica Greco-Catolică „Sfinții Trei Ierarhi” din Beiuș. Acest dar se înscrie în rândul celor oferite, cu siguranță, și de alți admiratori ai „femeii” (grădinițe, școli și alte instituții), precum micul spectacol oferit de către copiii beneficiari ai asistenței social-creștine oferite la Căminul Francesco al Fundației Surorilor Minime, respectiv remarcabilului spectacol artistic-muzical susținut la Casa de Cultură al orașului, prin bunăvoința Primăriei Beiuș.

Părintele paroh și protopop Zima Gheorghe-Zorel împreună cu viceparohul Slobodnic Iosif au dăruit flori și



au adresat cu această ocazie o caldă urare tuturor enoriașelor prezente. În cuvântul său, părintele Zima a subliniat rolul femeii în societatea și Biserica de azi, acea infuziune vitală de profund sentiment și spiritualitate specifică sufletului feminin. Ele au fost îndemnate de a se inspira din iubirea, înțelepciunea și răbdarea modelului feminin creștin al Maicii Domnului. „Dincolo de viața trupească, femeia este chemată de a colabora cu Biserica oferind copiilor viața sufletească, care izvorăște din cunoașterea lui Isus Cristos. În fața dumneavoastră, nu-mi rămâne decât să repet, cuvintele Fericitului Papa Ioan Paul al II-lea: Mulțumiri ție, femeie, pentru însuși faptul că ești femeie! La mulți și binecuvântați ani!”.

Parohia Beiuș

ASCULTĂ !!!



RADIO MARIA

O rază de lumină pentru sufletul tău!

ORADEA 102,2 FM

BACĂU 89,6 FM BAIA MARE 95,4 FM

BLAJ 94,4 FM ZALĂU 92,5 FM

TÂRNĂVENI 87,4 FM ROMAN 1485 AM

SATELIT - DIGI - CABLU TV

www.radiomaria.ro

Informatii suplimentare, la tel. 0359-191291

email: contact@radiomaria.ro



ASOCIAȚIA CARITAS EPARHIAL ORADEA

str. Episcop Mihai Pavel, 3; tel. 0359/418.212; fax. 0359/418.211;
e-mail: caritaseparhial@yahoo.it
www.caritaseparhial.ro

Implică-te!

**Cu ajutorul tău, în 2015, lucrările la Casa Frențiu
pot fi finalizate!**

Împreună cu 2%



Fiți generoși fără să pierdeți nimic!

Contribuiți la finalizarea Casei Frențiu direcționând 2% din impozitul pe venitul din 2014!

DATE DE IDENTIFICARE

Denumire entitate non profit
**ASOCIAȚIA
CARITAS EPARHIAL ORADEA**

Cod Fiscal
RO 17085486

Cont bancar
**RO 27 BTRL 0050 1205 7261 6902
BANCA TRANSILVANIA**

Fișa completată se depune la Administrația Financiară sau poate aduce la sediul asociației.
Le vom depune noi la Administrația Financiară.